

Humanistické centrum Dialog, o. s.
Sokolovská 86
186 00 Praha 8

Týká se Darovacích smluv č. 60647 a 60648

Darovací smlouvy č. 60647 a 60648 uzavřené dne 16. 1. 2006 mezi mnou a Humanistickým centrem Dialog, o. s, zastoupeným Lucií Tamášovou v rámci programu „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“ se týkají guinejských dětí Alkhaly Gattim Camara a Mafoudia Elba Camara. Již ve mém posledním dopise Vaší koordinátore jsem zmiňovala určitý problém, který komplikuje naše financování školní docházky a obecně pomoci těmto dětem. Odpověděli jste mi, že považujete za důležité pomáhat dětem, míru a lidstvu nejen charitativní prací, ale i činností politickou, a že si o tom se mnou rádi příležitostně pohovoříte. V poslední době jsme měli všichni bohatě příležitostí dopodrobna poznat politické názory, které Humanistické hnutí reprezentuje, takže mám za to, že je znám velmi dobře. Zásadní problém je v tom, že spolu se svými přáteli, které jako smluvní strana v adopci zastupují, jsme přesvědčeni, že zatímco africkým dětem Humanistické hnutí pomáhá, svými politickými aktivitami ohrožuje výrazně děti naše a nejen je

Pokládali jsme a stále pokládáme „adopci“ jako způsob pomoci dětem v chudých zemích za užitečnou a smysluplnou a jsme rádi, že existují občanská sdružení a neziskové organizace, které takovouto pomoc organizují a zprostředkovávají. Samozřejmě, že od takovýchto zprostředkovatelů očekáváme maximální nezávislost na subjektech z ekonomické i politické sféry. Tak se nám zpočátku, (tj. v našem případě v r. 2006), jevilo i Humanistické centrum Dialog. Jistých, zejména personálních souvislostí s Humanistickou stranou pana Tamáše jsme si byli vědomi, ale nepřikládali jsme jim tehdy význam, který by mohl podstatněji ovlivnit náš úmysl pomoci dětem v nouzi právě prostřednictvím Vašeho sdružení a „humanitárnost“ vaší organizace jsme považovali – už z názvu - za směrodatnou.

Situace se výrazně změnila během loňského roku, kdy se v souvislosti s problematikou českoamerického jednání o radarové základně výrazně zpolitizovaly i aktivity Vašeho Humanistického hnutí, jehož integrální součástí je i Humanistické centrum Dialog. Většina z nás, kteří se na adopci prostřednictvím dvou výše uvedených smluv podílíme, má na celou problematiku protiraketové obrany výrazně jiný názor než pan Tamáš a spol. Proto se nás dosti dotklo, že jsme takto nepřímou a proti naší vůli vlastně ztotožňováni s názorem, který jsme nikdy nevyšlovali a vyslovit rozhodně nehodláme. Tím, že je Humanistické hnutí podepsáno (dokonce na jednom z prvních míst, či jako garant) pod peticí „Ne základnám“, je silně zpochybněna nepolitičnost jeho součástí, jímž je bezpochyby i Humanistické centrum Dialog. Přesto jsme se po delší diskusi rozhodli, že se v zájmu pomoci našim dětem přes tuto názorovou neshodu s Vámi přeneseme a že budeme v adopci pokračovat. A to i o pár měsíců později (myslím v únoru 2008), kdy se jednalo o navýšení plateb. I tehdy jsme se rozhodli, že to akceptujeme ((viz můj tehdejší e-mail), že vyšší platby nejsou problém a že své výhrady názorové a politické nebudeme promítat do aktivit charitativních.

Nyní je začátek června a dění posledního čtvrt roku nás nutí své smířlivé stanovisko přehodnotit, rezignovat na spolupráci s Humanistickým centrem Dialog (tj. Humanistickým hnutím) a smlouvu s ním neprodlužovat. To, co jsme zaplatili v lednu. 2008, tj. 5.520 Kč na každé dítě, by mělo stačit na financování jeho školní ještě nějaký čas během tohoto roku. Do té doby máte čas vše nějak vyřešit a nalézt dětem nové rodiče z řad vašich příznivců, kteří nemají problém s tím být spojováni s vašimi politickými vyjádřeními.

K tomu jednu poznámku: Obecně vzato, velmi účinným způsobem, jak financovat charitativní a humanitární aktivity v Africe i jinde, a to v řádově větším rozsahu, by jistě bylo, kdyby Humanisté využili na charitativní činnost nemalé finanční prostředky (jejichž zdroje jsou mi stále poněkud záhadné), které jsou využívány na jejich „protiradarovou“ kampaň (obří billboardy, masivní inzerce, samolepkami polepená Praha apod.),ale to jen tak na okraj.

To, co se děje v posledních měsících, potvrzuje bohužel všechny obavy, že v Humanistickém hnutí priority úzce politické převládají definitivně jeho charitativní působení. Nemůžeme se proto už na činnosti Humanistického centra Dialog podílet. Můžeme už jedině: nazvat to, co se kolem tzv. Humanistů děje, pravým jménem.

Pan Tamáš a jeho Humanistická strana se chtějí prosadit v politice za každou cenu. Zkoušeli to neúspěšně několikrát a nakonec (zdá se, že tentokrát úspěšně) vsadili na uskupení, jehož názory a projevy pokládám při vši toleranci k názorové pluralitě za nebezpečné (protiizraelská propaganda, proruská stanoviska, militantní antiamerikanismus, a obecně argumentace přebírající dokonce teze palestinského Hamasu nebo iránských radikálů) - nakolik se to slučuje s prezentovaným pacifismem, to nechávám na uváženou nestrannému pozorovateli.

Bohužel se lidé tohoto ražení velmi často zaštiťují jinými, tedy i charitativními aktivitami, které samy o sobě jsou žádoucí a chvályhodné. Bohužel to i zde dopadlo tak, že si přivlastnili pojmy „humanismus“ a „humanitárnost“ či „boj za mír“ jako svůj štít a díky tomu si nepřímou přivlastňují zásluhy za něco, co s jejich politickými aktivitami nemá a ani nechce mít nic společného. De facto jsme vlastně do těchto prvoplánově pacifistických „nezákladnových“ aktivit připočítávání svou účastí na Vašem projektu i my, jaksi automaticky dle hesla „vždyť přece všichni dobří lidé okolo nás pomáhají dětem a bojují za mír...“, atp.

Nemůžeme se tohoto všeho mlčky účastnit. Je nám líto, že naše spolupráce s Humanistickým centrem Dialog takhle končí. S „našimi“ dětmi se loučíme neradi, víme, že vaše práce pro ně je smysluplná a je zrnkem, které přivažuje na tu lepší stranu vah, ale nelze jinak. Své aktivity ohledně adopce nyní obrátíme asi ke Katolické Charitě, tam víme, na čem jsme. Závěrem musím vyslovit to podstatné, to, co je příčinou našeho rozchodu:

Zcela vážně a důvodně se domnívám, že lidé kolem „protiradarových iniciativ“ jsou velmi nebezpeční a budou-li úspěšní, způsobí velké problémy nám, našim dětem a vnukům. Paralely mezi jejich uvažováním a uvažováním „bojovníků za mír“ z celé západní Evropy, kteří v minulosti tolik pomohli Hitlerovi, Stalinovi, posléze tak dlouho pomáhali Brežněvovi jsou tak zřejmé, že by to bylo k smíchu, kdyby to nebylo k pláči.. Je to strašné dějá vu, slyšet zase tu naprosto stejnou rétoriku svazáckých prominentů z předpřevratových bolševických televizních novin, je strašné číst zase stejné argumenty úvodníků Rudého práva (vzpomínám pochody západních „mírotvorců“ za jednostranné odzbrojení Západu ve chvíli, kdy v první polovině osmdesátých let SSSR umisťoval na naše území rakety SS 20 s jadernými hlavicemi – ale to jste ještě asi nebyli na světě...). Společná je především trestuhodná nepoučenost, a bohužel nepoučitelnost dějinami. Je neuvěřitelné, jak často se dějiny opakují a jak lidé, které lze pokládat za vzdělané, opakují fatální chyby svých předchůdců. Stejně špatné by ale bylo toto vše vědět a mlčet. Proto nemlčím a říkám, že věci se mají takto.

P.S.

Vám doopravdy některé věci nevadí? Nepřijdou divné? Například to, jak se pan Tamáš v našem politickém rybníčku nyní pasoval na jakéhosi novodobého Gándhího? A jak se poměřuje Janem Palachem? Opravdu to nikomu nepřijde jako projev jisté osobnostní řeckně vychýlenosti?

V Praze dne 9. června. 2008

PhDr. Kateřina Vávrová